

Parijs zomer 2003

Zondag 20 juli

Al jaren ben ik van plan om eens de tour de France te gaan zien in Parijs en eindelijk is het er van gekomen. De fiets geprepareerd, een 14 versnelling naaf van rolff, de bobkar gepakt en op zondag morgen 20 juli om half negen sta ik gereed om te vertrekken. Zoals zo vaak loopt ook dit vertrek niet op rolletjes, de regen stelt het tijdstip van vertrek ook ditmaal nog even uit. Als het droog is ga ik op pad. Het plan is om de route te volgen van het eerste boek naar Santiago de Compostela en dan het alternatief te volgen naar Parijs. De achterliggende gedachten is dat ik van dit stuk niet zo veel heb meegekregen toen ik naar Santiago ben geweest. Het was toen niet zo'n erg mooi weer en veel wind dus zat ik regelmatig erg voorover op de fiets. Deze tocht hoop ik van dit stuk wat meer op te steken en op een andere manier te genieten. Wonderlijk maar het blijft na het vertrek, half tien, droog. Het is licht tot half bewolkt en soms zelfs scherp aan m'n ogen dus weer voor de nieuwe zonnebril die ik gisteren even snel heb aangeschaft. Zoeken in de tas maar geen bril, in de schuur op de vensterbank laten liggen. De eerste regels in het dagboek schrijf ik, tussen de molens van Kinderdijk, op een bank in de zon. In dit dorp heb ik de eerste pauze gehouden wat in de regel gepaard gaat met een bak koffie, de eerste van de vele in een fietstocht als deze. Het eerste stuk is zeer voorspoedig gegaan, zelfs af en toe voor de wind. Heel iets anders dan ruim een jaar geleden toen ik hier windkracht 6 tegen had. In Terheijden op 'n terras een lekkere koude cola gedronken waar ik iets later spijt van kreeg. Het komt dan op afrekenen aan en dat duurde een eeuwigheid. Voor mij staat een mevrouw, ook afrekenen, die staat er al even maar de ober leutert aan de telefoon en blijft leuteren. Het duurt en duurt tot de mevrouw en ik dreigen om zonder betalen weg te lopen, legt de ober met veel tegenzin de hoorn even neer, en treuzelt bij mij dan ook nog met het kleine beetje wisselgeld terug geven. Ik dacht je kunt barsten met je fooi had je maar vriendelijk moeten zijn en iets sneller moeten helpen. Door Breda heen heb ik, net als vorig jaar, weer moeten zoeken, steden zijn vaak een doolhof in mijn ogen. In het park, waar ik door fiets, een lekker ijsje gegeten op een bankje. In Ulvenhout strand ik op camping "de Beekhoek", 'n soort boerencamping met de groentetuin voor m'n tent. De ontvangst is aller hartelijkst. Nauwelijks ben ik op de plaats waar de tent moet staan of er wordt van alles gevraagd aan die man van middelbareleeftijd die, in de ogen van veel mensen, zo gek is om op de fiets naar Parijs te gaan. De burens wachten hun kans af en als de tent staat dan nodigen zij me uit voor de koffie die we binnen, in de caravan, nuttigen want het is inmiddels gaan regenen. Het is een echtpaar uit de omgeving van Alkmaar en de man verteld al heel snel, zonder een vraag van mijn kant, aan welke sport hij allemaal gedaan heeft. Vol stomme verbazing hoor ik dat aan en vraag mij in stilte af hoe hij dat vette logge lichaam in beweging moet krijgen. Zelfs een racefiets behoorde tot zijn bezit. Ik zie hem al zitten met z'n buik die op het stuur hangt en hij door die houding geen lucht meer krijgt. Veel belangstelling hier, ook van een man die 15 duizend kilometer per jaar fietst. Het gekke en leuke aan deze man is dat ik hem onvoorwaardelijk geloof wat denk door zijn uiterlijk komt. De vader en zoon uit Katwijk hebben volgen zeggen veel ervaring op de fiets en daar geloofde ik weer geen barst van. Roken, dikke pensen, sterke verhalen en overal geweest op de fiets, dat zijn dingen die denk ik niet samen gaan.

Vandaag goed weer, ± 25° en soms zon. 121 km, in 5.52, gem. 20.66 km.

Maandag 21 juli

Acht uur al op de fiets met zonnig weer en een zware natte tent van het kleine beetje regen en de douw. In de omgeving van Mechelen een poosje met een Nederland echtpaar meegefietst. In Londerzeel is het weer zoeken, of ben ik weer ongeduldig.?? Opeens zie ik de wegwijzer op straat, de Santiago schelp met pijl, en maak daar dankbaar gebruik van. Deze richtingwijzers zou ik in de loop van de dag nog meer en dankbaar gebruik van maken, tot Aalst. De route is makkelijk en toch mooi, ik hoef de Dender maar te volgen. Hier een korte tijd met een mevrouw uit Nederland opgefietst maar ik was blij dat ze naar een camping ging, in Denderhoutem, want haar tempo is er een om om te vallen. In de omgeving van het Pulderbos, tien uur, langs de kant van de weg iets gegeten en de tent gedroogd. Bij het Albertkanaal, ongeveer elf uur, voor goudgeld koffie gedronken en appelgebak gegeten. Het gebak doet het hem hier want die wordt opgediend op een groot bord met slagroom, ijs, vla, vruchten en warm zoals het hoort. Zodoende heb ik het er tussen 10 en 12 aardig van genomen en weinig kilometers gefietst. In de middag is het weer iets minder, geen zon meer, maar de wind is voor en de weg vlak dus wat wil je nog meer als rechtgeaarde Hollander. Bij aankomst op de camping in Idegem komt het mij bekend voor maar ik heb tot mijn thuiskomst, en het uitwerken van het dagboek, moeten wachten voor ik er achter kwam waarom. Ooit ging ik naar een kennis in Noord Frankrijk, op de fiets, en heb ik hier ook de nacht doorgebracht. Veel mensen op de fiets hier maar allemaal in groepen en geen of weinig praat gemaakt.

Vandaag 148.77 km in 7.36 uur, gem. 19.54. Goed weer met zon tot ± 13.00 uur en daarna wisselend bewolkt.

Dinsdag 22 juli

Parijs zomer 2003

Het wordt elke dag vroeger, nu al voor acht uur op de fiets. Kilometers lang gaat het over het jaagpad langs de Dender en dat wil wel opschieten, waarom weet ik niet maar toch voelt dat lekker aan. Er zijn maar weinig plaatsen waar de herinnering van vorig jaar levend wordt, wat stond er toen 'n wind, als ik daar aan terug denk dan begrijp ik niet dat ik daar tegen in kon komen, stoempen noemde we dat vroeger. Er waren toen mensen, met tassen op de fiets, die zowat stil stonden. Gelukkig is het nu anders, al moet ik er wel bij vermelden dat ik het verleden jaag echt wel naar mijn zin had. Na Lessines haal ik een man in, uit Lelystad, die ook op de laatste camping stond. In Grandmetz gaan we samen koffie drinken en in Tournai, Doornik, verlaat ik hem om de alternatieve route te volgen die ik verleden jaar heb laten liggen. Vorig jaar ging ik via de hoofdroute. Hier langs de Schelde heb ik heerlijk gezeten, gekeken en de tent gedroogd. In Bléharis, bij de koffie, gepraat of wat daar voor doorgaat, ik spreek immers maar drie talen, n.l. Kudelstaarts, Nederlands en een beetje Vlaams, met een paar mannen in het Frans. Ze begrijpen geen barst van mijn fiets want er ontbreekt wat aan, je ziet de versnellingen niet die zijn

kunstig weg gewerkt in de naaf en die zie je weer niet door de constructie van het dichte wiel. Vitesse, vitesse, vitesse roepen ze steeds en lopen meer rond mijn fiets en ik maar lachen. Na een kleine demonstratie van mijn kant gaan we, ook ik, naar binnen waar ik de nodige consumpties krijg aangeboden. In Rongy ga ik de fout in want opeens ben ik in Lecelles en dat is zo'n kilometer of 10 buiten de route. Op deze manier schiet het niet op maar van de andere kant is het natuurlijk zo dat ik weer ergens geweest ben waar ik anders misschien nooit kom. Zodoende heb ik tussen 12 en 15 uur maar weinig km op de route afgelegd. In Saméon aangekomen kan ik mij de route nog goed herinneren en ben dan ook verrast met het route bord speciaal voor de Nederlandse fietser en of bedevaartganger. Blij dat ik weer in Frankrijk ben waar de wegbewijzering heel wat beter is dan in het buurland wat ik nu achter mij laat. Het is weer tijd voor een consumptie die ik gebruik in het natuurpark Forêt de Marchiennes. Van hier als een speer naar de camping in Wavrechain, wat denk je gewoon "geweigerd,.. Door naar Féchain, staat in Wasnes-au-Bac die man van vanmorgen langs de kant en roept mij terug en verteld dat hier 'n eenvoudige kleine boeren camping is waar hij z'n tent al heeft neergezet. Voor € 5,50 sta ik op de vaste standplaats van een ander die er nu toch niet is. Die prijs is wel inclusief de douche en heel aardige mensen. Het geld betaal ik aan een klein krom vrouwtje dat niet te beroerd is om met de gast uit Lelystad, in de auto, op pad te gaan om voor hem een eetgelegenheid te zoeken, en dat alles voor de somma van € 5,50. Vandaag 134.55 km waarvan 6 km voor boodschappen in Wavrechain. 7.26 uur op de fiets, gem. 18.07 met een max. van 41.6. Het was wisselend bewolkt, niet echt zonnig.

Woensdag 23 juli

Het is maar goed dat je niet alles vooruit weet want dit is achteraf een hectische dag. Het begint met regen en het einde is een zoektocht naar een camping, maar laat ik bij het begin beginnen. Al heel snel komt Pieter, zo heet de man uit Lelystad, met de vraag waarvan ik wist dat hij zou komen en dan ook geen verrassing is, "zullen we samen verder fietsen,.. Mijn antwoord is kort en bondig "nee,.. Ik sta versteld van m'n eigen koelbloedigheid want meest kom ik altijd met allerlei bezwaren voor ik nee durf te zeggen. Altijd heb ik het idee dat ik dan concessies moet doen en dat probeer ik op deze manier te voorkomen, ik ben tenslotte op vakantie. Pieter heeft al opgebroken als het gaat regenen en kijkt een beetje verloren rond om zich heen, zoets van wat nu, en schrikt zichtbaar als ik hem uitnodig om de bui af te wachten in mijn tent. Na de afwijzing had hij dat, denk ik, niet verwacht. Pieter pleite en ik afbreken. Snel, al in Cambrai, ga ik aan de koffie want ik wil Pieter niet inhalen want dan, zover kan ik mijzelf wel, fiets ik weer met hem mee en dat wil ik eigenlijk niet. Net na de koffiestop met een Nederlands gezin, met 2 kinderen, meegefietst die in 4 vakanties, 4 jaar, naar Santiago de Compostela willen fietsen, ongeveer 70 km per dag. Voor wat dagelijkse inkopen heb ik zowat heel Hannecourt gezien wat is dat winkeltje, het enige hier, achteraf gelegen. Gelukkig na veel vragen gevonden. Het heeft als bijkomend voordeel dat ik weer wat tijd verspeel en daardoor wat meer achter raak op vriend Pieter. Vorig jaar heb ik m'n tent gedroogd hier op het voetbalveld en besluit dit nu ook te doen, zo ben ik toch anderhalf uur bezig, en zo rond het middaguur maar 40 km verder. In St.Quentin nog even gedacht om de zelfde camping te nemen als vorig jaar, maar het is nog zo vroeg dat ik dit idee maar snel laat varen. Hier wel een vracht fruit ingeslagen en dat even later op een rustig plekje genuttigd. Maar je snapt het al, wie haal ik in vlak voor Berlancourt, Pieter. In die plaats is een camping naturel dus we spreken af om daar heen te gaan, opgeheven. Ik ben weer een poosje tot Pieter veroordeeld. Gelukkig voelde ik het op dat moment niet zo. Vragen, sturen ze ons naar Quesmy via de D 922. Pieter fietst een beetje ongelukkig en niet zo hard en is ook wat moe door de voor zijn gevoel te vele kilometers. Vlak bij de afslag naar Quesmy vraag ik aan mensen die daar aan de korenbouw zijn, in mijn beste Nederlands met Frans accent, naar de camping. Helaas weten ze van niets. Er ontwikkeld zich daar een heel gesprek want het werk ligt, door pech, stil. Het is lachen over en weer en Pieter staat er bij en kijkt er naar. Dit duurt tot de dame met de onderdelen komt, waar ze op wachten, en dan is er de begrijpelijke haast want het weer

Parijs zomer 2003

is zeer gunstig voor het werk waar zij mee bezig zijn, zonnig en wat wind. Ze sturen ons wel naar Salency. Pieter ziet het niet meer zitten en na enig overleg, of zij ik het gewoon?, besluiten we de camping op de route te nemen, in Chiry. Deze mensen hebben duidelijk geen zin in een paar fietsende toeristen, dus complet. Ik besluit "weer,, om dan maar naar de camping naturel te gaan bij het klooster in Ourscamp. Pieter is helemaal af en volgt wel. Hier bij het klooster is niemand te vinden. Er staan fietsen en auto's en alle deuren staan open maar op ons bellen en roepen krijgen wij geen antwoord. Na verloop van tijd komt er een mevrouw en die verteld dat het nog wel even kan duren voor er iemand komt om ons te helpen want de paters zijn in gebed. Even later komt een, volgens zijn zeggen, vakantie hulp ons gezelschap houden. Ja eindelijk, het bidden is afgelopen en een pater, nadat we hem de hand hebben geschud, staat ons te woord. Inmiddels is het al half negen en staat de tent nog niet en ook geen hap gegeten. Eerst krijgen we een rondleiding door het klooster. Al met al duurt het 'n halfuur voordat de beslissing is genomen, gelukkig in ons voordeel, dat we mogen blijven. Als ik alles van te voren had geweten dan was ik er op en er over gegaan, bij Pieter, bij de laatste ontmoeting en was naar de camping in Compiègne gegaan. Het was de bedoeling om het rustig aan te doen vandaag maar door deze actie is dat niet zo goed gelukt, op deze manier ben ik in Parijs voor ik er erg in heb. De hele dag wisselend bewolkt, goed korenbouw weer, met warme perioden. Vandaag 123.5 km, gem. 17.25 in 7.09.20 uur met een maximum van 57.4 km. Totaal nu 527 km.

Donderdag 24 juli

Het is al 8 uur als ik wakker schrik, Pieter heeft al gepakt en met een slaperige kop neem ik afscheid van hem. Het is half 10 als ik zijn voorbeeld volg en hoop nu echt dat ik hem niet inhaal. Vlak na het verlaten van het klooster kan ik het niet nalaten om een foto te maken van het station van Ourscamp, het ligt er stil en verlaten bij. Heel snel zoek ik, ik heb zo'n duffe kop na die late avond, een koffiestop en vind die in Compiègne op een terras bij het gemeentehuis. Alleen de prijs daar wordt je al wakker van, € 2,64 voor 'n grote koffie. Of je een emmer leeg stort. De zon laat het afweten en het is zo'n 20°, prima fietsweer. Ik heb dit nog niet opgeschreven of het gaat motregen, een echte droge dag blijft het dus niet. Erg toeristisch is het hier niet wat betekend dat de campings niet dik gezaaid liggen. Even de kaart bekijken en een camping zoeken en dan besluit ik om het vandaag super rustig te houden en naar de camping bij Parc Astérix te gaan. Dat is nog 45 km denk, dus echt een rustige dag. Misrekening, is die camping alleen te bereiken via de autoweg, met andere woorden, als je op de fiets bent ben je niet welkom op Parc Astérix. Kilometers lang fiets ik door voorsteden van Parijs, soms lijkt het of ik door een stad in Afrika fiets. Als blanke Europeaan ben je hier een uitzondering. Ik volg de route tot de Seine en heb het idee dat ik dan vanzelf bij de camping kom. Hier blijkt dat ik de kaart verkeerd heb gelezen en bekeken en het is dan ook half acht voor ik op de camping arriveer. Natuurlijk heb ik het idee dat de tent op de verkeerde plaats staat zo vlak langs de weg. Achteraf valt het nog al mee, het verkeer neemt naarmate het later wordt af. Het is geen geweldige camping, de tenten staan als haringen in 'n ton zo dicht op elkaar. Allemaal jongeren, ik voel mij hier echt niet thuis hoewel later zou blijken dat er wel meerdere leeftijdgenoten op de fiets aanwezig zijn. Als Tess komt zou ik dan van standplaats moeten veranderen???. Volgens mij kan de auto hier niet staan, maar dat zie ik zondag wel. Vandaag soms 'n lichte bui van 'n paar minuten, niet veel zon en een temp. van ± 20°. 144 km in 8.07.33 uur, gem. 17.74. Maximum van 54.9. Totaal 672 kilometer en ik ben in Parijs.

Vrijdag 25 juli, Parijs

Aardig op tijd uit de slaapzak en gereed maken voor 'n dag zwerven door de stad. Van de camping vertrekt 'n bus, zonder stops onderweg, naar de halte van de metro, Porte Maillot. Om half elf ben ik in de stad, het is regenachtig, jammer. Ik heb 'n dagkaart genomen voor het openbaar vervoer en dat is makkelijk, hoewel ik er bij nader inzien onvoldoende gebruik van heb gemaakt. Het meeste heb ik lopend gedaan en voor mijn gevoel veel gezien en overal geweest. Er is geen enkel evenement of attractie waar ik in ga want het is de bedoeling dat Tessa komt en dan wil ik niet dat ik tegen haar moet zeggen, als ze ergens in wil, dat heb ik vrijdag al gedaan. Veel foto's gemaakt en af en toe op een bank gezeten en gekeken naar de Afrikanen die ook hier van alles verkopen, of althans proberen. Veel straatjes binnendoor gelopen en genoten van het Parijs "achteraf,,. Slenteren richting het Louvre en kijken naar de bootjes die worden verhuurd in de vijver waar de kinderen, en ook menig volwassene, zoet mee zijn. Op het eind van de dag, ik ben dat slenteren helemaal niet gewend, heb ik voor mijn gevoel geen benen meer over.

Zaterdag 26 juli

Vandaag ga ik 'n stuk fietsen, daar ben ik na dat lopen van gisteren wel aan toe. Na de middag weer de stad in. Door 'n wirwar van straten en stoplichten en onduidelijke wegwijzers kom ik uit in Virofla en Clamart. In Clamart doe ik wat boodschappen en heb het idee dat ik € 10,- verdiend heb. Hier ga ik weer terug naar Parijs via de D906. Weer langs de Seine die je haast niet kan missen op 'n fietstocht in de omgeving. Het doel is de Notre Dame waar ik om half een arriveer. Vanaf die tijd gaat het echt mis, regen en nog eens regen. Steeds harder gaat

Parijs zomer 2003

het. Eerst schuil ik een poos bij de Notre Dame maar ik moet toch `n keer naar de camping. Via de Champs Élysées denk ik dat het de kortste weg is en ik ga in de stromende regen op pad. Ik weet niet zo goed de weg dus ga ik onder de Arc de Triomphe schuilen en de kaart veranderen. Dit heeft heel wat voeten in de aarde, nauwelijks sta ik daar, komt er een agent naar mij toe en gebaart dat ik hier helemaal niet mag komen met de fiets en dat ik zo snel mogelijk moet vertrekken. Op een erg beleefde manier maak ik hem duidelijk, uiteraard in het Nederlands, dat ik vertrek zodra de kaart op zijn plaats zit, ik ben toch al drijf door nat. Dat bevalt de man niet en probeert mij, door mij beet te pakken, te verwijderen. Het aanwezige publiek gaat zich er mee bemoeien en neemt het uiteraard voor die verzopen Hollander op waardoor ik inderdaad de tijd krijg om met m'n verkleumde vingers de landkaart op z'n plaats te wurmen. Die tijd krijg ik niet van de agent maar ontstaat door dat het publiek het voor mij opneemt. Aangekomen op de Camping weet ik niet hoe snel ik die koude troep uit moet trekken om onder de douche te gaan. Weer een beetje warm en lekker wat gegeten besluit naar de bar te gaan misschien is daar TV, die is er en staat aan. Geluk bij een ongeluk, er staat nog een kruk leeg waar ik snel op ga zitten want er is veel belangstelling. Het beeld is bedroevend, `n soort zwart wit met sneeuw en het beeld zie je driedubbel. De spanning is, vooral na de val van Ulrich, te snijden. Ik geniet van de twee landgenoten achter mij waarvoor er een blijft volhouden dat Armstrong was gevallen. Het voorval wordt een paar keer herhaald en bij de tweede keer draai ik mij om en zeg hem goed op het rugnummer te letten en dan zie je dat het Ulrich is. Waarom zeg je dat niet eerder zegt hij, ik vond het wel leuk dat je zo volhield was mijn antwoord. Het is half zes en nog geen minuut droog geweest sinds het middaguur. Op de wereld omroep hoor ik, door weerrouw Marion, dat de kans op een droge dag morgen erg groot is en een temperatuur van 20 tot 22°. Wat een natte troep tref ik aan bij terugkomst in de tent. Gelukkig ga ik niet meer fietsen en doe alles in een plastic zak en denk dat zie ik dinsdag bij thuiskomst wel. Ik kan mij niet herinneren dat het op `n vakantie zo lang bleef regenen. M'n schoenen, en dat is het ergste, zijn ook drijf door nat en het is het enige paar wat ik bij mij heb. Naar de bar ben ik op klompen geweest, die heb ik bij me voor Holland promotie. Dank zij de regen ga ik maar weer terug naar de bar en drink daar `n klein pilsje. Hier maak ik kennis met `n Engelsman en 2 Australiërs. Drinken ook bier, halve liters. Vragen ze aan mij hoe ik aan die slanke renners benen kom, ik glim van trots, het antwoord is simpel, ik drink `n kleintje bier en jullie halve liters. Het "gesprek,, gaat natuurlijk over fietsen want dat zie je wel aan elkaar dat het de liefhebberij van deze mensen is. Natuurlijk gaat het over, welke cols heb je beklommen en hoelang deed je daar over. Daar weet ik nooit een antwoord op, zowat alles heb ik met bagage gefietst. De enige waar een ander de tijd heeft opgenomen is de Alpe d'Huez en die deed ik binnen het uur. De tijd van de Col de l' Izoard ben ik vergeten maar op die dag was ik, dacht ik beter. De snelste van de 3 deed er 1 uur en 10 minuten over maar hij weegt, schat ik, 95 kilo en is 24 jaar. Hij donderde zowat van zijn stoel toen ik vertelde dat ik 62 jaar ben en de Alpe beklom, in die tijd, op m'n 50e jaar. Morgen gaan deze mannen voor de aankomst van de tour, met 10000 anderen, een tourtocht rijden over de Champs Élysée en allemaal in `n gele trui. Na uitvoerig handen schudden, komt volgens mij van het bier, gaan de 2 verstandigste naar bed. De grote zware Australiër blijft zitten en verteld, onder het genot van weer `n halve liter, dat zijn grootvader in Dieren, Nederland, woont. Als ik naar de tent ga lijkt het droog te worden en dan is het al 10 uur.

Zondag 27 juli

Nu pleeg ik valsheid in geschrifte want ik vertrouw deze letters pas aan het papier toe op maandagavond om ± 20.30. Aardig op tijd, rond 9 uur neem ik de bus naar Parijs en loop `n half uur later over de Champs Élysée. Nu denk je dat ik de eerste ben maar dat is bij lange na niet zo. Ik verbaas mij over de nu al aanwezige mensen, ze claimen hun plek met linten, stoelen, dekens op de grond zelfs hele stellen tuin meubels staan er langs de hekken. Het is schitterend om hier rond te lopen en om te zien hoe de supporters van de, verschillende, renners zich toetakelen en de voorkeur voor hun idool ten toon spreiden. Zelf heb ik nooit zoiets gehad, misschien ben ik daar te nuchter voor, hoewel ik zelf van mening ben dat ieder werkend mens zoveel waardering verdient. Het is 11 uur als de eerste druppels vallen en het duurt niet lang of het regent dat het giet. Na lang aarzelen toch maar een paraplu gekocht, ik zou er tot zeker 2 uur à half 3 plezier van hebben. De straat is spekglad en mijn gedachten zijn bij de renners die over de spekgladde straatstenen en kinderhoofdjes heen moeten op hun smalle banden. Ik weet donders goed wat dit betekend want mijn gedachten gaan dan jaren terug bij verschillende wedstrijden, in België, waar we met een snelheid van 10 kilometer door de bochten gingen op het gladde wegdek. Gelukkig is het op tijd droog en gaan de renners over een zo goed als droog wegdek de eerste ronde door. In het verloop van de wedstrijd wordt de weg gaandeweg droger. Ook nu loop ik wat rond en maak regelmatig `n foto en geniet erg van de mensen die hun idolen aanmoedigen. Door de massale mensenmenigte is het moeilijk om een beeld te krijgen van de wedstrijd. Dat telt voor meer mensen want hier en daar zie ik ze zelfs op een keukentrap staan. In de loop van de middag ontmoet ik een van de vrienden van gisteren avond, de Australiër, die een prachtige rit heeft gehad deze morgen. Deze man is op wereldreis, op een ligfiets, en gaat nu naar Engeland. Om 6 uur gaat

Parijs zomer 2003

de mobiel en staat er een tekstbericht op van Tessa, ze is zojuist vertrokken van Kudelstaart en op weg naar Parijs waar we morgen samen op stap gaan. Na de wedstrijd is er nog `n hele show waar ook alle nog levende tour winnaars uit het verleden aan deelnemen. Het is een mooi gezicht vooral ook omdat elke winnaar wordt gereden in een auto van het jaar dat hij gewonnen heeft. Als laatste nog een voorstelling van de deelnemende ploegen van de laatste, de 100^e, tour de france. Langzamerhand wordt het tijd om naar de camping te gaan waar ik om \pm 9 uur arriveer. Haast had ik niet, ik heb eerst veel mensen naar huis laten gaan en de bus naar de camping is dan ook niet zo druk meer. Zo nu eerst eten koken en lekker onder de douche. Nu is het wachten op Tessa, die komt denk rond middernacht. Van verveling ga ik maar naar de bar, in de slaapzak is ook zo wat, waar ik m`n Australische vriend weer tref. Ook nu komt er weer een heel "gesprek,, op gang. Ik spreek namelijk 3 talen, Nederlands, Vlaams en Kudelstaarts, je begrijpt inmiddels dat het gesprek altijd handen en voeten werk is maar ik red mij uitstekend. Bij de receptie een parkeer-plaats voor de auto geregeld met code en al, anders kom je niet binnen, en Tessa ingeschreven. Wachten duurt lang dus drink ik maar een cognacje want echt dorst heb ik niet, daar is het geen weer voor. Omstreeks middernacht komt een sms bericht van Tess dat ze haar vriendin in Parijs heeft afgezet en onderweg is naar de camping. `N half uur later is Tess op de plaats van bestemming, klopt de code van de auto op een of andere manier niet. Nu is Tessa gelukkig meertalig en spreekt een aardig mondje frans dus is het probleem binnen `n half uur opgelost. Het duurt zo`n tijd want de man die het veranderen moet heeft er niet veel verstand van en moet zelfs iemand in de kroeg bellen voor de juiste procedure. Dat is geregeld, de auto staat haast naast de tent. Nog `n uur zitten praten en om 2 uur de slaapzak in.

Maandag 28 juli

Bij het vertrek van de camping heeft Tessa nog even kennis gemaakt met m`n Australische vriend die op zijn ligfiets richting het noorden vertrok, voor zijn tocht door Engeland als onderdeel van zijn wereld reis. De hele dag door de stad lopen zwerven en nu eens niet langs de geijkte plaatsen maar door het echte Parijs. De enige toeristische plek waar we even gekeken hebben was Mont Martre. Hier hebben we op `n terras wat gebruikt en even heerlijk uitgerust van dat geslenter en natuurlijk genoten van de "kunstenaars,, die hier hun waar verkopen. Volgens mij zijn het haast allemaal 50 plussers die geen baan meer hebben en op deze manier iets proberen bij te verdienen. Geen enkele keer, in dat halfuur, heb ik gezien dat er, wat ik kon overzien, iets verkocht werd. Rond het middaguur hebben we heerlijk gegeten in een echt, achteraf gelegen, Prijs restaurantje gegeten. Tess is een voortreffelijke tolk en geniet van het zwerven door deze stad. Bij een van de vele restauratie werkzaamheden hebben we nog even naar een van de beeldhouwers staan kijken en er wat foto`s van gemaakt, zover dat mogelijk was met mijn beperkte middelen. Omstreeks 7 uur zijn we weer op de camping waar Tessa een heerlijke maaltijd bereid. Na afloop op het terras bij de camping nog een alcoholische versnapering gebruikt en terug kijken op een geslaagde fietstocht naar Parijs. Morgenochtend gaan we met de auto naar huis waar we in de middag hopen aan te komen.

